

Hãy Đem Cả Tâm Hồn Mà Ca Hát Chúc Tụng THIÊN CHÚA!

UNITALSI là Hiệp Hội Ý chuyên lo việc đưa các bệnh nhân và người tàn tật đi hành hương Lộ Đức và các Đền Thánh Quốc Tế. Phục vụ cho Hiệp Hội có rất nhiều nhân viên thiện nguyện. Điều đáng nói là nhiều thiện nguyện viên trẻ tuổi sau thời gian phục vụ đã chọn con đường dâng hiến cho THIÊN CHÚA. Sau đây là chứng từ của Nữ Tu Ý từng là nhân viên UNITALSI.

Thời gian gần đây bỗng nhiên tôi nghĩ lại câu chuyện cuộc đời tôi và phương thức THIÊN CHÚA dùng để dẫn đưa tôi cho đến ngày hôm nay. Tôi cũng ý thức rằng, cho dầu trong thời gian dài tôi sống giữa các bạn, nhưng chưa bao giờ công khai bày tỏ cho các bạn biết về những gì THIÊN CHÚA hoạt động trong tôi. Thật ra, nói cho đúng, chính tôi cũng không hiểu rõ bao nhiêu! Thế nhưng niềm vui sẽ gia tăng gấp bội khi chia sẻ nên tôi xin ghi lại niềm vui nảy sinh từ khi tôi gặp gỡ Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Vị Tình Quân muôn thưở.

Giống như vài người trong các bạn, vào một thời điểm cuộc đời, tôi bị chìm sâu trong nỗi đau đớn và trong sự cần thiết tìm kiếm sự trợ giúp của THIÊN CHÚA. Thời điểm đau thương ấy xảy ra vào năm 1990. Vấn đề của tôi xem ra vô phương cứu chữa. Nỗi buồn phiền của tôi lớn lao đến độ tôi nhìn mọi sự dưới màu đen ảm đạm. Chỉ duy nhất THIÊN CHÚA mới có thể cứu giúp tôi, nhưng vào lúc ấy, tôi lại không tin THIÊN CHÚA hiện hữu. Tôi chào đời trong một gia đình Công Giáo, được Rửa Tội và đã xưng tội rước lễ lần đầu. Nhưng sau đó, tôi chỉ thỉnh thoảng đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật.

Thế rồi khi rơi vào hố thẳm tuyệt vọng tôi bèn thử đánh con bài kêu cứu cuối cùng: tôi thử gõ cửa THIÊN CHÚA. Tôi thân thưa với Ngài:

- Nếu Chúa hiện hữu, nếu Chúa biết rõ con, xin Chúa hãy làm một cái gì đó cho con đi!

Tôi kêu cứu nhưng có cảm tưởng THIÊN CHÚA lặng thinh, không trả lời. Mặc dầu thế, tôi vẫn tiếp tục cầu nguyện và trong lòng tôi dâng cao niềm ước muốn tìm kiếm THIÊN CHÚA. Rồi tôi hiểu rằng chỉ duy nhất THIÊN CHÚA mới có thể ban cho tôi niềm trông cậy.

THIÊN CHÚA Quan Phòng lo liệu vào Tháng Tư năm 1990 tôi có cuộc gặp gỡ đầu tiên với Tổ Chức UNITALSI và trở thành nhân viên thiện nguyện, lần đầu tháp tùng chuyến hành hương đi Lộ Đức. Thật là cuộc gặp gỡ định mệnh, vừa kinh ngạc vừa tuyệt vời! Trước đó, tôi tìm kiếm THIÊN CHÚA mà không biết sẽ gặp Ngài ở đâu, nơi tâm trí tôi chẳng? để rồi giờ đây, tôi gặp Ngài nơi những người đau khổ trong thể xác, nhưng đôi mắt lấp lánh niềm hy vọng và nụ cười tươi nở trên đôi môi, lộ rõ tâm tình tri ân và yêu thương trù mên đầy ứ trong lòng!

Chưa hết! Tôi còn gặp THIÊN CHÚA nơi những người sử dụng đời sống - như một hồng ân không thuộc về họ - để xả thân chăm sóc chữa lành các vết thương tâm hồn và thể xác của người khác. Đó là các Linh Mục, các tu sĩ nam nữ, các bác sĩ, các y tá, các nhân viên thiện nguyện.

Tôi viết những dòng trên đây xem ra đẹp như bài thơ, nhưng thực tế không phải như vậy! Bởi lẽ, khi chứng kiến tất cả quang cảnh đó, tôi bỗng đâm ra chùng hững và khó chịu. Tôi tự hỏi:

- Sao những người này đầy tràn niềm vui còn tôi lại không? Cái gì còn thiếu nơi tôi?

Sau lần tháp tùng chuyến hành hương Lộ Đức năm ấy, tôi chấm dứt mọi liên hệ với Tổ chức UNITALSI, vì những người này khiến tôi rơi vào cơn khủng hoảng! Cùng lúc tôi nhận ra rằng, lý do niềm vui của họ không đến từ một cái-gì-đó, nhưng đến từ một Vị-Nào-Đó mà họ được hồng phúc gặp gỡ. Người thì gặp Vị-Ấy trong chính đau khổ của mình, kẻ khác thì gặp Vị-Ấy trong khi thoa dịu đau khổ của tha nhân. Tôi cũng hiểu rằng họ đang tiến bước về Suối Nguồn Niềm Vui là chính Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Hiểu rõ tất cả các điều trên đây, tôi chỉ còn ước mơ duy nhất là phải gặp cho được Đức Chúa GIÊSU KITÔ, phải gặp bằng mọi giá! Và để chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ này, tôi phải thành thực với chính mình, tôi phải thay đổi lối sống, phải hồi tâm hoán cải.

Sau biến cố tháng 4 năm 1990 đó, trôi qua thêm 2 năm nữa cho đến tháng 4 năm 1992 tôi làm một chuyến hành hương sang Thánh Địa. Và sau cuộc hành hương linh thiêng này, tôi sẵn sàng đánh mất TẤT CẢ: gia đình, bạn bè, tiện nghi và tiền của.

Thế nhưng từ tâm tình sẵn sàng đến quyết định chung cục còn kéo dài đến 5 năm trời. Trong thời gian này tôi trở lại với công tác thiện nguyện nơi Tổ Chức UNITALSI. Mãi cho đến tháng 8

năm 1997 tôi làm chuyến hành hương Lộ Đức cuối cùng. Lần này thì tôi biết mình phải làm gì và phải đi đâu.

Sau khi được một vị Linh Mục trợ giúp và hướng dẫn, tôi quyết định gia nhập dòng Thương Khó ngành nữ.

Tôi xin kết thúc câu chuyện cuộc đời tôi với lời tri ân dâng lên THIÊN CHÚA Nhân Lành. Chính Ngài muốn trở thành TẤT CẢ cho tôi và cũng chính Ngài muốn cho tôi thông dự vào cuộc Khổ Nạn vì Tình Yêu Ngài dành cho nhân loại. Với trọn tâm lòng thành, tôi xin dâng hiến cuộc đời tôi cho Chúa qua bàn tay che chở từ mẫu của Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA.

... ”Anh chị em hãy cẩn thận xem xét cách ăn nết ở của mình, đừng sống như kẻ khờ dại, nhưng hãy sống như người khôn ngoan, biết tận dụng thời buổi hiện tại, vì chúng ta đang sống những ngày đen tối. Vì thế, anh chị em đừng hóa ra ngu xuẩn, nhưng hãy tìm hiểu đâu là thánh ý THIÊN CHÚA. Chớ say sưa rượu chè, vì rượu chè đưa tới trụy lạc, nhưng hãy thấm nhuần Thần Khí. Hãy cùng nhau đối đáp những bài Thánh Vịnh, Thánh Thi và Thánh Ca do Thần Khí linh hứng; hãy đem cả tâm hồn mà ca hát chúc tụng THIÊN CHÚA. Trong mọi hoàn cảnh và mọi sự, hãy nhân danh Đức GIÊSU KITÔ, Chúa chúng ta, mà cảm tạ THIÊN CHÚA là CHA” (Thư gửi tín hữu Êphêxô 5,15-20).

(Gianni Toni, "I volti del treno bianco", Editrice AVE, Seconda ristampa Ottobre 2007, trang 51-56)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt